

společného domu, že by totiž pozbyla bezplatného bytu a místnosti, ve které provozuje mandlování prádla ve společném domě, nemůže brániti rozdělení společné věci.

Jest přisvědčiti mínění odvolacího soudu, že nelze se nadíti, že by v nedlouhém čase pominul nedostatek bytů, který jest zjevem poválečným, již více let trvajícím, zvláště při nynějším všeobecném poklesu stavebního podnikání. Má tedy bytový nedostatek ráz trvalý, a nemůže jím býti odůvodněn dočasný odklad zákonného práva spoluvlastníkovna na zrušení společenství majetku mezi rozvedenými manžely, byť i prodejem společné nemovitosti byla dovolatelka připravena o dosavadní výhodu bezplatného bytu a provozovny, ježto tímto jejím osobním prospěchem nemůže býti na neuctito odsunován zákonný právní nárok spoluvlastníkův na prodej společné věci podle §u 830 obč. zák.

Nabízela-li se ostatně dovolatelka polovici domu manželova koupiti z volné ruky, může tak učiniti i ve dražbě a tím dosavadní místnosti si zachovati, nebo s novým vydražitelem nájemní smlouvu o nich ujednati.

Důvod objektivní nevčasnosti požadovaného prodeje dovolání ani podrobněji neprovádí. Mlhavé budoucí poměry nemohou přijíti vůbec v úvahu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. května 1925 Rv I 633/25. Dr. Grešl.

K výkladu §u 10 a 239 tr. z.: trestnost spisovatele, redaktora, vydavatele počíná se již zhotovením kartáčových otisků, ačli se dobrovolně nezdržel dalšího tisku. Byl-li tiskopis zabaven, nelze mluvíti o dobrovolném ustoupení.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v X., jímž byl obžalovaný sprostěn podle § 259 č. 3. tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 8, tr. z. a § 14 č. 5. zákona na ochranu republiky. napadlý rozsudek zrušil a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Z důvodů: Nálezací soud sprostil obžalovaného — o němž zjišťuje, že sepsal zabavený článek, že dal zhotoviti několik kartáčových otisků čís. 229 per. tiskopisu »D. L. Z.«, v němž byl článek jako úvodník otištěn, že je předložil jednak státnímu zastupitelství v X. k censuře, jednak okresní politické správě tamtéž, a že když mu bylo sděleno, že byl článek stát-

ním zastupitelstvím zabaven (pro skutkovou podstatu přečinu podle § 14 č. 5. zák. na ochr. rep.), dal vytisknouti a vydal zmíněné číslo časopisu bez závadného článku, a předložil státnímu zastupitelství znovu povinné výtisky tohoto čísla, opatřeného nadpisem: »Po konfiskaci druhé vydání« — z obžaloby pro nedokonaný přečin podle Šů 8 tr. z. a § 14 č. 5. zákona na ochranu republiky s odůvodněním, že čin nebyl dokonán a k rozšiřování článku nedošlo ne pro překážku odjinud v to přišlou, nýbrž jen proto, že se obžalovaný dobrovolně podrobil cenzuře státního zastupitelství, ježto prý vyčkával rozhodnutí o zabavení dříve, než článek otiskl a číslo vydal. Z toho dovozuje naříkaný rozsudek, že obžalovaný nejednal v trestném úmyslu, resp. že dobrovolně ustoupil od trestného pokusu.

Náhled v rozsudku vyslovený jest právně mylný. — §§ 10 a 239 tr. z. stanoví, že při trest. činech spáchaných obsahem tiskopisu počíná se trestnost činu pro spisovatele, redaktora, vydavatele (nakladatele i překladatele) tou dobou, kdy dílo, jež se má zmnohonásobiti, se odevzdá do tisku. Zde tedy počala se trestní zodpovědnost obžalovaného již tím okamžikem, kdy dal zhotoviti kartáčové otisky. Jenom tenkrát by jeho činnost nebyla trestnou, kdyby se byl zdržel dalšího tisku dobrovolně a tím projevil úmysl nedokončiti trestního jednání. Tomu však v tomto případě tak nebylo. Obžalovaný reprodukoval dotčený článek, dav zhotoviti kartáčové otisky, předložil kartáčové otisky jako povinné exempláře státnímu zastupitelství k cenzuře, aby takto dostal své zákonné povinnosti ustanovením § 17 zákona o tisku mu uložené a měl vše připraveno k dalšímu tisku, s nímž jen prozatím vyčkával až do rozhodnutí úřadu. Tím vším zřejmě projevil úmysl otisknouti článek za tím účelem, aby dále byl rozšiřován, nebude-li mu v tom zabráněno úřadem.

Po předložení kartáčových otisků jako povinných exemplářů k cenzuře byl inkriminovaný článek státním zastupitelstvím úředně zabaven a bylo zakázáno jeho rozšiřování. K tomuto rozšiřování by ovšem bylo došlo a tak čin by byl dokonán, kdyby státní zastupitelství nějakým snad jen nedopatřením nebylo přikročilo k zabavení článku. Že obžalovaný byl rozhodnut článek uveřejniti, vyplývá i z odůvodnění rozsudku samého, který praví, že obžalovaný nechtěl uveřejniti článek za všech okolností, nýbrž jen nebude-li shledán závadným, to je, nebude-li mu uveřejnění úřadem zabráněno. K tomuto zabránění se strany úřadu však, jak již uvedeno, skutečně došlo.

Zasáhnutí státního zastupitelství jeví se jako překážka od v úle obžalovaného neodvísá, která zmařila dokonání činu (srov. č. 94 Sb. n. s.). Že obžalovaný vyčkal výsledku censury, než pokračoval v dalším tisku, stalo se pouze z opatrnostních důvodů, aby se nevydával v nebezpečí ztráty majetkové, kdyby bylo celé vydání zabaveno. Na jeho původním úmyslu a vůli, článek uveřejniti, se tím ničeho nezměnilo.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 2. září 1925. č. j. Zm I 235-25/5.

Poměr Šu 17 č. 1. zák. z 23. března 1923 č. 60 sb. z. a n. o telegrafech k Šu 18 č. 1. téhož zákona.

Nejvyšší soud zavrhl zmateční stížnost F. S. a K. K. do rozsudku krajského soudu v Z., pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 18 odst. 1 zákona ze dne 23. března 1923 č. 60 Sb. z. a nař. z těchto důvodů:

Vychází ze spisů, doznávají oba obžalovaní a zmateční stížnost sama uvádí, že obžalovaný F. S. k žádosti spoluobžalovaného K. K. přimontoval telefonní aparát ve školní budově a provedl spojení aparátu na telefonní přístroj*) v dílně drah, který tam byl již dříve stále připevněn. Za tohoto stavu věci nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že šlo o zřízení telefonu, který ve školní budově dosud umístěn nebyl, a nemůže býti řeči o pouhém neoprávněném zapojení do drátového telegrafu ve smyslu Šu 17. čís. 1 zákona ze dne 23. března 1923 čís. 60 sb. zák. a nař.; předpokládá ustanovení toto již existenci oprávněně zřízeného telegrafu, jenž byl jen neoprávněně zapojen ať přímo nebo nepřímou, do drátového telegrafu. Podle citovaného místa zákonného je tudíž trestno pouhé zapojení, kdežto v daném případě byl ve škole telefonní aparát teprve nově umístěn, upevněn a na telefonní přístroj v dílně drah připojen, tudíž podle mluvy zákona zřízen, jak to nalézací soud také zjišťuje. Poněvadž zřízení to stalo se bez potřebného úředního povolení, bylo jednání obžalovaných podřaděno právem sankcí Šu 18 čís. 1 citovaného zákona. Uplatňuje-li stížnost, že zřízení telefonu stalo se k účelům vyučovacím, buduje na předpokladu nemajícím opory ve zjištěných rozsudkových, podle nichž naopak používala telefonu i manželka obžalovaného K. K. Nehledě k tomu postavil se nalézací soud na správné stanovisko, že ani v případě, kdyby skutečně šlo o pokus školní k účelům vyučo-

*) Srv. Právník 1925, str. 428.